201-ik szám. Szombat, 1871. szeptember 2. V. évfolyam.

Szerkesztőségi iroda:
Lipót utcza 11. szám, földszint.
Ide intézendő a lap szellemi részét illető minden közlemény.
Kéziratok s levelek vissza nem adatnak. — Bérmentetlen levelek csak ismerős kezektől fogadtatnak el.

Kiadó-hivatal:
Lipót-utcza 11. sz. földszint.
Ide intézendő a lap anyagi részét illető minden közlemény, u. m. az előfizetési pénz, a kiadás körüli panaszok és a hirdetmények.

MAGYAR UJSÁG

POLITIKAI ÉS NEMZETGAZDÁSZATI NAPILAP.

Előfizetési ár:
Vidékre postán vagy helyben házhoz hordva:
Egész évre . . . . 20 frt — kr.
Félévre . . . . . 10 „ — „
Negyedévre . . . 5 „ — „
Egy hónapra . . . 1 „ 70 „
Egyes szám ára 6 kr.

Hirdetési díj:
8 hasábos petitsor egyszeri hirdetésnél 12 kr.; többszöri 9 kr. Bélyegdij minden hirdetésért külön 30 kr. Nyilttér: 5 hasábos petitsor 25 kr.

Pest, szeptember 1.

Thiers győzelme a franczia nemzetgyülés tegnapi ülésében teljes lett s nem hiszszük, hogy a végrehajtó hatalom főnöke csak maga is remélt volna oly nagy többséget, minő tegnap a sok zajt tört törvényjavaslatot megszavazta. Az egész törvényjavaslat, beletudva Dufaure módositványát, 480 szavazattal 93 ellenében elfogadtatott. Mint mondják, Thiers ez alkalomból már többrendbeli szerencsekivánatot kapott az államok külügyéreitől.

Gasteinnak most uj királyi vendége van, a görög király ugyanis, ki tegnap érkezett oda. Vilmos császár szept. 6-án utazik Salzburgba, hol találkozása az osztrák császárral a rá következő napon lesz. Még nem tudni, hogy ki lesz az utóbbi kiséretében. Eddig sem Beust, sem Andrássy vagy Hohenwart nem kapott meghivást. A gasteini értekezletek eredményéről, mely már is annyi port kavart fel, legutóbb a berlini félhivatalos „Prov. Corr.“ nyilatkozik s többek közt igy szól:

„A barátságos viszony Németország és Ausztria kormányai közt azon mindkét részről nyiltan kifejezett meggyőződés által van biztositva, hogy egyetértésök egyidejüleg mindkét birodalom jóllétének, valamint az európai általános béke fentartásának javára szolgál.“ — Másrészről meg ujra az „internationale“t tolják előtérbe s német lapok állitása szerint már rendőrségi szabályokban is állapodtak meg Bismarck és Beust, de ezek végleges megállapitása a két birodalom közti barátságos közeledés további fejleményére tartatik fel. A „K. Ztg.“ szerint Bismarck már Oroszországgal is alkudozott e tárgyban és Berlinben állitólag egy barátjának azt jegyezte meg „hogy a politikai gondokat most a társadalmiak váltják fel, de ezeknél még kevésbé lehet aludni, mint az előbbieknél.“

A fuldai püspöki értekezlet kedden kezdődik. Az északnémet püspökök vasárnap értekezletet tartanak a kormánynyal való surlódás s az ó-katholicismus ellen megállapitandó közös eljárás felett.

Lajthántul ma vannak a választások Karinthia, Alsó- és Felső-Ausztria és Salzburg községeiben. Az utóbbi két tartományban valószinüleg a klerikális párt lesz a győztes.

A prágai „Pokrok“ az alkudozások befejezését jelenti. Az államjogi ellenzék összes különböző elemei közt szerinte teljes egyetértés uralkodik. Csak még a személy-kérdésben forog fen nehézség, de valószinüleg Lobkowitz herczeg tartományi főmarsall s Chotek Bohuslaw gr. helytartó lesz.

Az olasz miniszterium kebelében folyvást tart a viszály. — A Lanza miniszterelnök és Stella pénzügyminiszter közötti egyenetlenség aligha meg nem buktatja az egész kabinetet s ha a válság a kamra megnyiltáig netalán el is odáztatnék, azontul nem lesz többé fedezhető.

Az orosz czár egy ukáza meghagyja, hogy az iskolákban a német nyelv oktatása a franczia fölé helyeztessék.

A római zavargások véget értek. M. hó 27-i kelettel ezeket irják onnan: A 24-ről 25-re virradó éj minden további csendzavarás nélkül folyt le, habár a kedélyek még mindig nagyon fel voltak izgatva. A nagyobb téreken egész éjfélig egyes csoportok álltak, melyek dèli hevességgel beszélgettek a nap sajnálatos eseményeiről. Mindenfelé erős őrjáratok portyáztak. A távolabbi városrészekben nagyobb csoportok jártak fel s alá, kiáltva: „Viva Garibaldi! Viva la commune!“ Másnap reggel a papok megkérdezték Berti quaestort, vajjon a triduumot meg lehet-e tartaniok? s azt nyerték válaszul, hogy a kormány közegei gondoskodni fognak a rend fentartásáról; a quaestor egyszersmind az összes nemzetőrséget fegyver alá szólitotta. Ennek következtében a Minerva-téren a clericálisok és a szabadelvüek közti összeütközés elmaradt, de midőn az egyházi szertartás véget ért, lárma és fütyölés keletkezett, végül a nemzetőrséget éltették. A nemzetőrök ma is fegyverben állnak a fő-tereken. A foglyok — harminczan — szabadon bocsáttattak. A zavargások egyedüli áldozata Bartolomeo Forrero, ki egészen ártatlanul veszté el életét; temetése nagy részvét mellett ment végbe, és sirja fölött Coen heves beszédet tartott, melynek közléséért a „Capitale“ lap le is foglaltatott.

Fecsegések.

Aesopus korával elnémultak az állatok s a föld teremtéseinek most már csak az ember szava szól parancsolólag, tanácsolva, jövendölve és kárhoztatólag. Pedig nagy kár, hogy ez igy történt. Az eszmevilág sok okos gondolattal gyarapodhatott volna, mig talán számtalan badarság születenül megmarad az erőlködő emberi agy rejtekében.

Nem tudjuk például, hogy valamely Aesopus korabeli róka vagy majom mint beszélt volna a legközelebbi gasteini találkozásról, hanem annyit bizonyosnak tartunk, hogy egyszerü felfogásukkal nem eresztenek szélnek annyi összevissza hirt, mint a teremtés urai korlátlan röptü képzeletök segélyével. S ha valamely légy dongja el a világnak, mi népboldogitó eszmék támadtak és cseréltettek ki a gasteini értekezlet két fele között, bizonyára több okunk van e forrást megbizhatónak mondani, mintha a legélelmesebb „külön tudósító“ és „saját levelező“ értesülését vesszük fel politikai combinatióink alapjául. Hanem mundus vult decipi s e régi közmondás, mely nagyban épp ugy áll, mint kicsiben, még nem egy embert fog arra a sikamlós utra vinni, melynek széléről a mondva-csinált politika virágait szedik.

Ez kétségtelenül szomoru kor- és kórjele napjainknak, melyek hivatva volnának az emberiséget mind inkább távol a chimaerák országától reális alapu gondolkodás felé vezetni; de nekünk azért nem kevésbé kell számolnunk a jelenséggel, az okozattal, ugy mint okával. S igy történik, hogy mai fejtegetésünk tárgyát egy kószahirhalmazból választjuk ki, mely ugyancsak a gasteini fürdő feloldó hatásának köszöni eredetét.

Miféle uj szindarabhoz fogtak most Beust és Bismarck urak s mi okból kezdték meg első jelenetét koronás uraik találkozásával? E kérdés még nehány nap előtt közszájon forgott, de ma már tulélt álláspont. Kiki tudja rá a feleletet, azaz, nem is egyet, hanem akár tizet. Egy csomó hirlap megismertette velünk az egész darab szerkezetét. Rá mutatott csomójára s belepillantatott a megoldás titkaiba. Némileg bökkenő persze az a kis körülmény, hogy e jó és tudós urak nézetei nagyon is elütnek egymástól s minél többnek nyujtjuk közülök fülünket, annál kevésbé tudjuk hányadán vagyunk. A számbavehető lapok többsége, miután egynémely „leghitelesebb értesülését“ elejtette, most a gasteini s a kilátásba helyezett salzburgi találkozás eredményeül egy német-osztrák-olasz szövetséget emleget. E hirt egyik-másik körülménynyel egybevetve épen nem mondhatjuk olyannak, melyet minden előzetes vizsgálat nélkül volna szabad visszautasitanunk. Hogy e haraszt nem mozog szél nélkül, azt annyival inkább is el kell ismernünk, mivel könnyü szerrel ki lehet találni, honnan fu a szél.

Németország, Ausztria és Olaszország, — e háromságból állna ezután Európa békeligája. Hogy a Spree partján ezt sokan álmodják s meglehet maga a német birodalom megherczegesitett kanczellárja is, azt könnyen hisszük; különben miért is kürtölnék közlönyei minden alkalommal ez uj szövetség előnyeit.

Az is bizonyos, hogy csak akarnia kell és e szövetség meg lesz. Itáliának szüksége van rá azon feszült viszonynál fogva, melyben Francziaországhoz áll, — Ausztria pedig fél nem-et mondani.

Németország, Ausztria és Olaszország tartanák ezentul sakkban Europa minden szabadabb mozgalmait s készitenék a jövő történelmét. Mit tehetne ellenök — gondolák tán Gasteinban — a többi nagyhatalom: Anglia, Franczia- és Oroszország? S valóban a német birodalmi kanczellár e szokatlan közeledési hajlama egybevetve a szavakkal, melyeket egy angol levelező a napokban mondatott vele, meglehetősen világos fáklyát gyujt nagyravágyása ösvénye előtt. — Mi nem akarunk s nem lehetünk Franczia ország barátai — mondá állitólag a „vas és vér embere“. Nem tudhatjuk, hogy a rosz lelkiismeret aggálya vagy a telhetetlenség emésztő vágya-e az, mely Bismark gondolatait egy ujabb poroszfranczia háborura irányozza, de több mint valószinü, hogy e rém kiséretében jár s az uj liga eszméjének megérlelésére nem kevéssé folyt be. Az Elsass és Lotharingiából érkező hirek nem alkalmasak arra, hogy a véres annexio gyümölcsei iránt édes álomba ringassák s nem minden politikusnak van meg az a tulajdonsága, mint Beust grófnak, hogy vetetlen ágyban is jól alszik. Bismark herczeg ideje korán szereti rendbehozni szénáját.

Hogy Ausztriának mily szerepe jutna, a dolgok ily állásánál azzal a közeli multak tapasztalatai után nem épen nehéz tisztába jönni. Meg nem oly rég ideje, hogy a Hohenzollern-ház politikájaért mint szövetséges vérrel áldozott s ismerjük az osztályrészt, mely a kisebb német államoknak, a legutóbbi háboruban Poroszország oldalán kijutott.

De ami az osztrák-magyar külügyér eszélyességénél inkább hihetetlennek tünteti fel előttünk e hármas szövetség létesülését, az Olaszország eddigi magatartása. Olaszország nem feledheti el eddigi kedvező helyzetét, mely épen onnan eredt, hogy előleges szövetséget nem kötve, minden eshetőségre nézve szabad kezet biztositott magának. Háboru kitörésekor szövetkezett azzal, akihez érdeke vonzotta, s nem rendelte alá magát idegen befolyásnak. Innen eredt, hogy a legzavarosabb politikai helyzetekből is majd mindig csak hasznot huzott.

Az ily üdvös politikára törekesznek ma már a legtöbb állam kormányférfiai. Csak a közösügyes kormány bölcsesége nem ismeri e tant. Csak bennünket fognak következetesen a győző diadalkocsija elé, hogy adandó alkalommal ontsuk ki vérünket, ha majd elkopott biborát ujra be akarja festeni.

S ez volna az eredmény most is, ha megtalálna valósulni az, ami ma még csak fecsegés. *M. B.*

Ő cs. és ap. kir. felségének f. é. junius 10-ről kelt legkegyelmesebb leirata által a jelen országgyülés III-ik szakának ülései szept. 14-ig napoltatván el; kötelességemnek tartom a képviselőháznak tisztelt tagjait figyelmeztetni, hogy a legközelebbi ülés szept. 14-én d. e. 11 órakor fog tartatni.

Pesten 1871. évi szept. 1-én.

A képviselőház elnöke,
Somssich Pál, s. k.

Az elnapolás ideje alatt a következő képviselők mondottak le: Kuba János (Nyitra-Szakolcza), Török Dániel (Gyulafehérvár), Lázár Mihály (Sepsi-Szt. György), Plachy Lajos (Korpona), Thury Gergely (Orbai-kézdi képviselők). Az illető közp. bizottmányok az uj választások eszközlésére felhivattak.

A monsummánói barlangból.

A mai postával két levelet kaptam azon helyről, melyben jelenleg Magyarország volt kormányzója mulat — illetőleg izzad.

Az egyiket egy régi jó olasz barátomtól, ki ugyan nem Kossuth kiséretében, de vele egyidejüleg érkezett f. hó 23-án este Monsummanóba. A másikat a mindnyájunk által tisztelve szeretett Ihász Dánieltől.

E két érdekes levélből böngésztem ki az itt következőket.

De legelőször is álljon itt a mindkét levél által constatált örvendetes hir, hogy a monsummanói barlang természetes gőzfürdője bámulatos gyorsasággal tevé meg jótékony hatását. Kossuth már negyed nap oly jól érzi magát, miszerint legkisebb kétség benne, hogy végkép megszabadul a csuzbajtól, mely az utolsó időkben annyira kinzá.

„Aztán merje ön tagadni — teszi hozzá humorral az olasz — hogy hazám nem a csodák hazája! Ime két barlang. Róma és Monsummano, amaz megizzasztja a lelket, emez a testet. De mig az első nem igen dicsekedhetik curájával, az utóbbi Monsummano, abban a szerencsében részesül, hogy rövid időközben korunk két legnagyobb, mert legönzetlenebb, szabadsághősének adta vissza egészségét: a mi Garibaldinknak és az önök Kossuthjának (al nostro Garibaldi e al vostro Kossuth).“

Ihász barátom igy constatálja ez örvendetes hirt: „Ma a negyedik ülést (de nem delegationalist) végeztük, s „jó öregünk“, máris mentve érzi magát a fejzúgástól és szaggatástól.“ Adja az isten, hogy mentve is maradjon töle egész életére.

Felette érdekes mindakét levélben annak leirása, mily szépen, mily szivélyesen fogadák azok a becsületes, szerény hegyi lakosok „l'ex dittatore d'Ungheria“ mint szokták őt nevezni Olaszországban: „Magyarország volt dictatora.“

„Fu uno spettacolo veramente commovente“ — igazán megható látvány volt — irja az olasz — „Vado superbo de'miei montagnuoli!“ — büszke vagyok hegyi honfitársaimra!“

„Tizenhárom órai poros utazás után — ir Ihász — elérkeztünk Pieve di Nevole vasuti állomáshoz (a legközelebbi a monsummanói gőzfürdő helyhez), hol is nagy bámulatunkra a helység előkelői, a barlang talajdonosa, orvosa s számos más polgárok vártak bennünket s pompás fogatjaikkal a barlanghoz kisértek. Ehhez közeledve olyas valamit vettünk észre, mintha ház égne. Kérdeztük házi gazdánkat a nagy világosságnak jelentőségéről; de kérdezősködésünket ugy kerülte ki, mintha nem hallotta volna; azonban minél jobban közeledtünk a hely szinére, a világosság mind feltünőbbé vált, s gyanitani kezdtük, hogy itt valami meglepetés vár reánk. — S nem is csalatkoztunk. Gazdánkat ujból kérdezve, bevallotta, hogy az „illuminazione festosa“ ünnepi kivilágitás, melyet Kossuth tiszteletére a környék összes lakosai rendeztek.

„Nagy nehezen meg birtunk állapodni a fürdőintézet előtt, mely csakugy el volt boritva tarka szinü lángokkal — s ekkor az összegyült roppant néptömeg egyhangulag s tele torokkal kiálta: „Evviva Kossuth, il prode dittatore della eroica nazione ungherese!“ — Éljen Kossuth, a hős magyar nemzet dicső dictatora! S ezzel egyidejüleg a nemzetőri zenekar ráhuzta az olasz nemzeti hymnust. Az intézet nagy terrasse-ára kisértetvén, ott számos deputatiók várták a környék helységeiből, szebbnél-szebb beszéddel fogadva s üdvözölve őt mint „Magyarország Garibaldiját“. *) A zene még nehány darabot játszott, azután a nép észrevéve, hogy Kossuth nagyon el van fáradva, a legszebb rendben s evvivázva távozott.“

*) Nevezetes, hogy az olasz nép, daczára annak, hogy Kossuth már ennyi év óta él közötte, nem birja nevétől a katonai, illetőleg a táboroki fogalmat elválasztani. Bármennyire magyarázza is nekik, hogy ő nem volt soha tábornok, a felelet rá rendesen az: „Lo so ben, signor Generale!“ — azt jól tudom, tábornok ur! Szerk.

A MAGYAR UJSÁG TÁRCZÁJA.

A HULLÁMOK KÖZT.

Regény két kötetben.

Irta

CSENGEY GUSZTÁV.

— Második kötet. —

(46. folytatás.)

Az utolsó harcz.

Már közel jutottak a helységhez. Két domb választá el őket attól, egyik az volt, a melynek tetejére épen most értek fel, a másik, mely még elfödte a falut szemeik elől. Ekkor a szemközti domb mügül egyszerre száz meg száz fényes hegyes vas csillogott elő.

Mi lehet az?

A bujdosók csapatja megállt. Kálmán fürkészve nézte a tüneményt.

— Ezek szuronyok, — szólt Malvine közelebb vonulva Kálmánhoz, — de hátha a mieink?

— Nem Malvine, — felelt ez, — a szurony nem hajlong igy; ezek dzsidák; jól ismerem . . . a kozákok torkába jutottunk. No fiuk! ti akartátok . . . itt a fegyverhalál!

— Állunk elébe! mormogák a katonák.

Kálmán ügyesen rendezé el csapatát. A domb, melyen állottak, el volt lepve cserjékkel bokrokkal, Kálmán tehát vadászokat rögtönzött honvédeiből, elbujtatá őket csatárláncban bokrok mögé, hogy az ellenséget meglephesse, a lovasokat pedig hátul lejebb a szárnyakra helé, hogy ne legyenek láthatók s két oldalt támadhassanak. Maga Malvinnal közepén maradt de mint a huszárok, szintén a domb hátulsó lejtőjén, hogy észre ne vegyék őket.

A kozákok fölértek az első dombra és sebes ügetve jöttek lefelé a lejtőn. Midőn a völgy szorulaton áthaladván. a második domb feléig jutottak fölfelé, melyen a honvédek voltak, — egyszerre ádáz puskatüz zavarta meg soraikat. A honvédek jól löttek, a kozákok közül számosan buktak le lovaikról, többen lovastul rogytak össze.

— Előre! kiáltá Kálmán, a dombtetőre ugratva Malvinnal.

A honvédek talpra ugráltak s két szárnyukon a huszárokkal félkör alakban rohanták meg a meglepett ellenséget.

Most egyike fejlett ki azon érdekes csapatharczoknak, milyeneket leginkább csak forradalmak mutathatnak föl.

Ember ember ellen harczolt, a golyó nem használt itt semmit, csak a kardok és szuronyok pengtek, a dzsidák recsegtek és a harczosok orditása reszketteté meg a levegőt.

Malvine mindenütt Kálmán oldalánál volt s föl-fölfogta a kedvesére mért csapásokat.

A honvédek emberfölötti erővel s vitézséggel harczoltak . . . Hasztalan! a tulnyomó erő mindig szükebb körbe szoritá őket, rövid kétségbeesett harcz után be voltak keritve.

— Őrnagy ur, mentse meg testvérét! kiáltott végerőlködéssel egy földön heverő honvéd, aztán nagyot sohajtott s megszünt élni. Az a sápadt arczu fiu volt ez, ki Malvint az erdő szélen e végzetes utra fölkérte. Ez sem éhezik többé.

Kálmán keserüen tekintett a halottra.

— Meg kell itt ma halni! . . , Ti akartátok! kiáltá. Ezzel megforgatta kardját s ádáz dühvel vágott a kozákok közé.

Dühösen harczoltak körülötte, Kálmán előtt bomlott a zárfal, hü katonái segitettek neki rést törni az ellenség testén.

E perczben irtózatos „Éljen a haza“ orditás hangzott fel az erdő felőli dombról. Egy nagy számu csapat jött a magyarok segitségére.

„A guerillák!“ kiáltottak ujjongó örömmel a bekeritett honvédek s már most ujult erővel veték neki szuronyaikat az ellenség zárfalának.

Nehány percz alatt megváltozott a csata képe, a kozákokat három oldalról támadták meg a guerillák. Közepett nyargalt a vezér, tábornoki aranyzsinóros bibor dolmányban, délczeg aranyszőrü paripán. . . Kálmán megdöbbent örömmel kiáltá:

— Farkas!

Egy sikoltás hangzott most mellette . . .

— Villám!

Kálmán a sikoltás felé tekintett; de Malvine már nem volt mellette; bőszült sebességgel száguldott tova a völgy hosszában, mintha rémek üldöznék.

Kálmán a kétségbeesés fájdalmával kiáltott fel:

— Malvine . . . Malvine! . . .

E perczben ért össze a két vezér.

— A nő ott Malvine? kérdé lázas gyorsasággal Farkas.

— Óh igen . . . igen . . . Farkas . . . Őrült vagyok . . . nem élhetek, ha öt elveszitem . . . Mintha üldözné is valaki . . .

— E nő előlem fut . . , Érd utól Kálmán! . . . siess . , . Menekülő kozákok üldözik. E harczot már most vezérlem én . . . Rád nincs szükség . . . Siess! . . .

Kálmán megsarkantyuzta jó lovát s pár párcz mulva eltünt szem elől.

A villámvezér pedig tönkre verte az ellenséget. Sok jó honvéd veszett el a véletlenül támadt harczban; de nagyobb része Kálmán csapatának mégis mentve volt.

Együtt vonultak be az erdőbe a guerillák és a honvédek.

A guerillák tanyáján egy szőke angyal futott a vezér elé.

— Villám, Villám! te megcsaltál engemet, lefektettél, elaltattál büvös hegedüddel, azután elrohantál a véres halálba. . . Milyen gonosz vagy te Villám!

És a vezér szeliden czirógatta meg a tündér lányka arczát s kimondhatlan gyöngédséggel suttogá:

— Szent angyalom! én nem halhatok meg addig, mig te imádkozol értem.

— Óh ugy elevenen jutsz a menyországba, mert én még ott is érted fogok imádkozni,

— Ki ez az angyal? — Kérdé egy honvéd a Kálmán csapatából egy mellette heverész guerillától.

— Nem tudjuk, a villámvezér testvére vagy kedvese. Nem régen van velünk. Ugy hozták egyszer fedett kocsiban és mikor vezérünk kiemelte a hintóból, egymás keblére borultak és nagyon sirtak. Igen, a mi rettenetes vezérünk sirt és ez nem tréfa dolog. Nagy oka lehetett rá. Ő nem mondta meg nekünk, kicsoda a leány, mi meg nem merjük megkérdezni. Hanem annyi szent, hogy valóságos angyal, ő a mi őrangyalunk. Akármi bajunk van, a mit a vezérnek nem merünk megmondani, ő hozzá fordulunk és ez a kis szent angyalka örömest tesz értünk mindent.

— Nekünk is volt ilyen angyalunk: az őrnagy testvére. Szegények! . . . A szivem fáj értük. Vajjon mi lett belőlük? . . .

Igen, igen! mi történt a két futó csillaggal? . . .

. . . . A neki vadult paripa bőszülten ragadta magával a boldogtalan leányt. Egy pár menekülő kozák iramodott utána; de Kálmán lova gyorsabb volt, elhagyta az üldözőket s utólérte kedvesét. Jókor érkezett, a leány alatt már összeroskadt a ló. . .

Jókor érkezett-e? . . .

Egyik oldalon ujabb kozák lovasokat lehetett látni. . . Nem volt veszteni való idő. Kálmán maga mellé emelte Malvint s már most ő volt a menekvő.

A dombok és kozákok elmaradtak, nagy sikság terült el szemei előtt. Ott valami épület formát látott maga előtt sötétleni, arra felé vette utját; visszafelé nem mehetett, mert háta mögött mindenfelé menekvő kozákok zárták el őt a győztes magyar csapattól, Kálmán tehát előre vágtatott.

— Szorits magadhoz. . . meghalok! . . . rebegte Malvine.

— Ah, még csak ezután fogsz élni, életem üdve! Felelt az ifju s csókolta kedvese ajkát.

A leány vonaglott s vissza csókolta az ifjut. Kálmán azt hitte: szerelem az; pedig az volt a halál.

Kálmán e futásban élte át szerelme legnagyobb boldogságát. Nem gondolt egyébre, csak a szerelemre, nem érzett egyebet, mint a kedves leány csókjait, ki lázasan nyomta ajakát az övére s egészen átadta magát az ifju szerelmének. . .

— Most már szabad . . . suttogá csókok közben. Szorits magadhoz . . . . csókolj, csókolj . . . most már szabad! . . .

Kálmán azt hitte: szerelem az, pedig az volt a halál.

Nem sokára elérték az épületet. Rozzant csárda álldogált a sikon; de a menekülő szerelmes ifjunak palota volt az.

Leszállott a lórul s ölben vitte be a szobába kedvesét és mikor a szobában le akarta tenni, akkor vette észre, hogy Malvine egész testét vér boritá el. Ő is véres lett töle.

— Szent Isten! mi ez? kiáltott rémülten Kálmán, a leányt karjaiban tartva.

— A kozák rám lőtt, — suttogott a leány, — jól talált. . . Ölelj, . . ölelj magadhoz. . . szorits szivedre . . . . meghalok. . . .

A kocsmárosné hirtelen megveté az ágyat s Malvinet lefekteték. . .

A gyönyörü kék szemek megtört sugarai könyörögve mosolyogtak az ifjura.

— Ne . . . ne hagyj az ágyban. . . Emelj szivedre, hogy közelebb legyek ajkaidhoz. . . . Ugy akarok meghalni . . . ajkam ajkadon. . . . szivem sziveden. . . . Óh beh szép a szerelem! Beh boldog vagyok! . . .

Az ifju kétségbeesett kiáltással veté magát hervadó kedvesére és csókolta kékülő ajakát. . .